

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. szeptember 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott neve** ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2018. április 12. napján kihirdetett 17.B.58/2017/25. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A börtönbüntetésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során 10.000 (tízezer) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s

A Tatabányai Törvényszék a 2018. április 12. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozott, 17.B.58/2017/25. számú ítéletével **vádlott neve vádlottat** bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés), továbbá kiskorú veszélyeztetésének bűntettében (Btk. 208. § (1) bekezdés), ezért őt halmazati büntetésül 8 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, mellékbüntetésként 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, a terhelt szülői felügyeleti jogának tanú 1 A.A. nevű kiskorú gyermeke vonatkozásában történő megszüntetése tárgyában, a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, valamint kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélettel szemben a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést enyhítésért.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.108/2017/3-I. számú átiratában a vádlott és a védő fellebbezését alaptalannak tartotta.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntően a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, nem történ azonban meg a vádlott előzetes letartóztatásának 6 hónapos és 1 éves felülvizsgálata, az ezzel kapcsolatos relatív hatályú eljárás szabálysértések azonban nem vezethetnek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

A törvényszék által megállapított tényállást kisebb korrekcióval megalapozottnak ítélte, rámutatva arra is, hogy az első fokon eljáró bíróság az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, logikai hiba nélkül végezte el a mérlegelési tevékenységét, a megalapozott tényállásból

okszerűen vont következtetés a vádlott büntetőjogi felelősségére, s a jogi minősítés törvényessége sem kérdőjelezhető meg.

A törvényszék helyesen ismerte fel és értékelte a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, az általa alkalmazott szankció enyhítése nem indokolt.

A tényállás korrekciója mellett a fentiekre figyelemmel az elsőfokú határozat helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a terhelt védője az elsőfokú eljárás során előterjesztett védelmi álláspontot mindenben fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a ténybeli beismerő vallomásaiban foglaltak ellenére a terheltnek ölési szándéka nem volt, a cselekménye elkövetésekor sem kívánta a sértett halálát. Tudata pusztán a testi sérülés okozását fogta át, szándéka nem terjedt ki az emberi élet elvételére.

Perbeszédében a védelem utalt arra is, hogy a vádlott alkoholfüggő, emiatt sodródott bele az ismert élethelyzetbe, amely negatív következményeit a családja sem volt képes megakadályozni. A védelmi álláspont szerint az érzelmileg és az alkoholtól erősen befolyásolt ember helyszínen tett nyilatkozatai nem alapozzák jelen esetben sem az emberölés megállapíthatóságát, utóbbira objektív körülményekből, elsősorban a sérülés irányából lehetne következtetni, a vádlott által leadott szűrások azonban nem voltak célzottak, a terhelti magatartás inkább vagdalkozásnak minősíthető. Nem volt tudatos a sérülés helyének okozása. A védő szerint a támadott testtájék jellege sem támasztja alá az ölési szándék fennálltát, utóbbira a leadott szűrások erejéből sem lehet biztosan következtetni.

A védelem megítélése szerint sem az alanyi, sem a tárgyi tényezők jelen esetben nem teszik lehetővé az emberölés tényállási elemeinek megállapítását, kizárólag az életveszélyt okozó testi sértés megvalósítására vonható alapos következtetés.

Arra az esetre, amennyiben a másodfokú bíróság nem osztaná a cselekmény jogi minősítésével kapcsolatos álláspontját, az első fokon kiszabott szabadságvesztés és mellékbüntetés jelentős enyhítésére tett indítványt, elsősorban arra figyelemmel, hogy a rendelkezésre álló igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény megállapításai fenntartással kezelendők, tudvalévően a vádlott alkoholizáló életmódot folytatott, az elkövetéskor beszűkült tudatállapotban volt, a védői álláspont szerint nem volt ura önmagának, abnormális cselekedetre ragadtatta magát, azaz az elkövetéskori beszámítási képességét korlátozottnak kell tekinteni.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyész képviseleje az átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta, s azzal egyezően adta elő az álláspontját. A védői felvetésekkel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a rendelkezésre álló igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján nem vitatható, miszerint a terhelt aktuálisan teljes beszámítási képességgel rendelkezett, ebből következően a cselekmény elkövetésekor beszűkült tudatállapotára eredményesen hivatkozni nem lehet, s az nem alapozhatja meg az enyhítésre irányuló védői indítványt.

Összességében az ügyészi indítvány az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az előzetesben eltöltött idő másodfokú beszámítására irányult.

Utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a terhelt arra hivatkozott, hogy az általa elkövetett cselekmény nem volt szándékos, és bocsánatot kért a családjától.

Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésekre, a fellebbviteli főügyész átiratában foglaltakra, valamint a másodfokú nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel az ítélőtábla a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján felülbírálta.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítéletábra nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírálatának. A terheltet érintően a legszigorúbb kényszerintézkedés 6 hónapos és 1 éves felülvizsgálatának elmaradása olyan relatív hatályú eljárási szabálysértést valósított meg, amely nem vezethetett a felülbírált ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

Az elsőfokú bíróság által fogatosított, valamint a nyomozhatóságnak a bizonyítékok felderítésével, beszerzésével kapcsolatos eljárási cselekményeivel összefüggésben sem tárt fel az ítéletábra törvénysértést, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból, annak értékelése során nem kellett bizonyítékot kirekesztenie.

Az ítélet felülbírálatát során megállapítható volt, hogy a törvényszék a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt. E feltárt bizonyítékokat maradéktalanul értékelési körébe vonta, emellett foglalkozott minden olyan adattal és körülménnyel, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében a lényegi kérdések körültekintő tisztázásához szükségesnek mutatkozott. Felsorakoztatta és egymáshoz kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta a megállapított tényállást. Az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a vádlott tárgyalási szakra némiképpen megváltoztatott tartalmú beismerő nyilatkozatait, az ügy sértettjeinek egymással is konzekvens előadásait, a helyszínen intézkedő rendőrök tanúvallomásainak tartalmát, az ezekkel összecsengő rendőri jelentés megállapításait, a vádlotti családtag, illetőleg a szomszédok által tett tanúvallomások tartalmát. Mindemellett helytállóan volt figyelemmel a tényállás megállapításánál a sértett sérüléseivel kapcsolatos igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény aggálytalan tartalmára, a mentőkhöz tett bejelentés hanganyaga által bizonyítottakra, az igazságügyi pszichológus szakértői, illetőleg vegyészszakértői vélemények megállapításaira, a nevezett szakértők tárgyalási nyilatkozataira, valamint az ügy előzményeivel összefüggésben kihallgatott egyéb tanúk, szomszédok, pedagógusok, illetőleg gyermekorvos tanúvallomásában foglaltakra, a szemle megtartásáról felvett jegyzőkönyv adataira, a csatolt fényképmelléklet által tanúsított körülményekre és az egyéb okirati bizonyítékokra.

A fentiek szerint a megfelelő körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékalmaz tárgyalás anyagává tételére perrendszerűen került sor, a bizonyíték értékelése és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték.

A mérlegelő és ténymegállapító tevékenysége során az elsőfokú bíróság helytállóan tulajdonított döntő jelentőséget a vádlotti beismerés mellett a sértettek vallomásaiban foglaltaknak, nevezettek szavahihetősége nem volt kétségbe vonható, valamennyi érdemi körülményre vonatkozóan következetes előadásokat tettek, így az egyes terhelti hivatkozásokkal ellentétes tartalmú nyilatkozataik szolgáltak az ítéleti tényállás megállapításának alapjául, melyeket az egyéb hitelt érdemlő szakértői és okirati típusú bizonyítékok is alátámasztottak.

A logika szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként megállapított ítéleti tényállás túlnyomórészt összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma alapján annyiban szorult pontosításra a Be. 593. § (1) bekezdése a.) pontja alkalmazásával, miszerint tanú 1 sértett sérüléseinek gyógytartama egyenként és összességében is 8 napon belüli.

A fentiek szerint kiegészített tényállás pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ezért a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt, az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a kiegészített tényállás alapján bírálta felül.

Az első fokon eljáró bíróság a megalapozott tényállásból helytállóan vont következtetést a terhelt büntetőjogi felelősségére, ezen túlmenően a másodfokú bíróság helyénvalónak találta a bűncselekmény jogi minősítését és az ahhoz fűzött indokolást is. Megállapítható, hogy az első fokon eljáró bíróságnak helytálló szempontrendszer alapján vizsgálta a terhelt büntetőjogi felelősségének feltételeit, és az ítélet a vádlott által elkövetett cselekmény konkrét jogi minősítését illetően is a törvényszékkel azonos következtetésekre jutott.

Jelen ügyben is elkerülhetetlenné vált abban a kérdésben való állásfoglalás, hogy az elkövető szándéka a sértett életének kioltására, vagy csupán testi sérülés okozására irányult-e. Arra figyelemmel, hogy a vádlott a cselekményét jelentős fokú alkoholos befolyásoltság, illetőleg tudatzavar állapotában valósította meg, az önhibájából történő leltasodására tekintettel az alanyi oldal teljességét feltételezve kell minősíteni az általa tanúsított magatartást.

Amennyiben az önhibából eredő alkoholos befolyásoltság az elkövetőt a felismerési képességében vagy az ennek megfelelő magatartás tanúsításában gátolta, ez a cselekmény szándékos, vagy gondatlan bűncselekményként történő értékelését, illetőleg a szándékosság különböző alakzatainak megítélését nem érinti. Az alkoholos tudatzavar folytán ilyen esetekben kizárólag a cselekmény tárgyi oldalának vizsgálata ad megfelelő eligazítást. Jelen esetben az elkövetés konkrét körülményeit; a véghezvitel módját, ennek körében az erőfeszítések-behatások számát, mérvét, intenzitását, folyamatosságát és irányítottságát; továbbá a sérülések helyét és természetét; valamint a terhelt elkövetést közvetlenül megelőzően, annak során, illetőleg az után tanúsított magatartását elemezve okszerűen vonható következtetés arra nézve, hogy a terhelt az elkövetés során előre látta a halálos eredmény bekövetkeztét, ez önmagában az élet elvételével járó következmény beállása reális lehetőségének felismerésében nyilvánult meg, tudata átfogta a beálló következmények ténykörülményeit, illetőleg a megvalósított magatartás és az eredmény közötti okozati összefüggés fennállását is. A szándékosság érzelmi oldalát tekintve pedig az állapítható meg, hogy a terhelt az aktuális tudati és érzelmi állapotában kifejezetten kívánta a sértett halálát, sorozatjelleggel, jól körülhatárolhatóan létfontosságú szerveket és érzékszerveket tartalmazó testtájékot támadott egy kifejezetten veszélyes eszközzel, az egyidejűleg, illetőleg ezt közvetlenül követően tett kijelentései pedig egyértelműen adekvátak voltak a fizikai aktivitásával, hűen tükrözték tényleges szándékának irányát és terjedelmét.

Az utóbbi tényezőkkel összefüggő védelmi álláspontot a másodfokon eljáró bíróság sem látta helytállóknak, az a körülmény, miszerint az elkövető az indulat hatása alatt kialakult rögtönös szándékkal cselekszik, egyáltalán nem zárja ki a véghezviteli magatartás kifejtésekor fennálló egyenes ölési szándék meglétét, mint ahogy az a tény, hogy az indulat megszűnése után az elkövető már megbánja az ölési cselekmény elkövetését, nem jelenti azt, hogy a véghezvitel idején sem kívánta a sértett halálának bekövetkezését. Utóbbira nézve az első fokon eljáró bíróság okszerű következtetést vont, adott körülmények között a terhelt egyenes szándékkal valósította meg a tényállás szerinti ölési magatartást.

Az önhibájából történt leltasodása következményeképpen előálló tudatzavartól szükségszerűen eltekintve nem foghat helyt a terhelt beszámítási képességének aktuális korlátozottságával kapcsolatos védelmi érvelés sem, evonatközásban minden szempontból kellően indokolt elmeorvosszakértői megállapítások állnak rendelkezésre, amelyek cáfolására alkalmas bizonyítékok a büntetőeljárás során nem merültek fel.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálati során az ítélet a bíróság által helytállóan számba vett és megfelelően értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, továbbá abban is osztozik a törvényszék ezzel összefüggő álláspontját, miszerint az adott ügy jellegére figyelemmel, különösen a sértetti megbocsátások fényében nincs szükség a törvény szigorának alkalmazására. A terhelt vonatkozásában az irányadó büntetési tételkerethez, illetőleg az abból

számított középértékhez viszonyítva az elsőfokú bíróság által ténylegesen alkalmazott büntetésekkel összefüggésben megállapítható, hogy a törvényszék messzemenően figyelembe vette a terhelt javára szóló valamennyi enyhítő körülményt, s azok nyomatékának helyes értékelése mellett kifejezetten méltányos büntetést szabott ki. A középértéket el nem érő, attól az alsó határ irányába jelentős mértékben eltérő szabadságvesztés elsőfokú alkalmazása nem kifogásolható. Ugyanakkor a büntetéskiszabás másodfokú felülbírálati során az ítélőtábla nem észlelt olyan körülményeket, melyek az alkalmazott joghátrányok érdemi enyhítését a továbbiakban lehetővé tennék, így a kiszabott büntetés mérsékelésére a terhelt esetében nem kerülhetett sor.

Miután pedig az első fokon eljáró bíróság ítéletének további járulékos rendelkezései is törvényesek és megalapozottak, a másodfokú bíróság a Be. 605. § (1) bekezdése alapján a fellebbezésekkel érintett elsőfokú határozatot helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése szerint rendelkezett a terhelt által az elsőfokú ítélethirdetéstől a másodfokú ítélet kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, illetőleg a Be. 613. § (1) bekezdése alkalmazásával megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak viselése tárgyában is.

Győr, 2018. szeptember 20.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk.
előadó bíró

.Csák Csilla sk.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2018. április 12. napján kihirdetett, 17.B.58/2017/25. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2018. szeptember 20.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke